

להיות בתנועה

חיסרון או יתרון? ◀ ◀ ◀ ◀ ◀

ואתה יודע כי התנועה היא משאמות בעל החיים והכרחית או בהשאמתו וכמו שהיא צריכה לאכילה ושתייה להחליף מה שיוצא כן הוא צריכה לתנועה לכוון אל הטוב או והמוראל לברוח מן הרע או ומה שהיא כנאדו. ואין הפרש בין שיתואר ית' באכילה ובשתייה או שיתואר בתנועה אבל לפי 'שון בני אדם' - כוונת הרמיון ההמוני - היו האכילה והשתייה אצלם חסרון בחוק האלוה והתנועה אינה חסרון בחוקו ואף על פי שהתנועה אמנם הצריכה אליה החסרון. וכבר התבאר במופת כי כל התנועה בעל אדם - מתחלק בלא ספק; והנה יתבאר אחר כה היותו ית' בלתי בעל אדם ולא תמצא את תנועה; ולא יתואר אדם כן במנוחה כי לא יתואר במנוחה אלא מי שדרכו להתנועה. וכל אלה השמות המורים על מיני תנועות בעל החיים כולם יתואר בהם ית' על הדרכים שאמרנו כמו שיתואר בחיים כי התנועה - מקרה דבק לבעל החיים. ואין ספק כי בהסתלק האנשות יסתלקו כל אלה כוונת 'ירד ואלה והלך ונצב ועמד וישב ושכן ויצא ובוט ועבר' וכל מה שדומה לכה: (מורה נבוכים, א', כ"ו)

זה אפשרי? ◀ ◀ ◀ ◀ ◀

אדם בתוך המגבלות שלו עושה מה שהוא יכול לעשות. בתוך הכלים השבורים, אדם פועל לפי מה שיש. ישנם דברים שהקדוש ברוך הוא קוצב: המצוות קצובים למשך השנה. אך ישנם דברים שבהם הקדוש ברוך הוא אינו קובע קצבה. מה שאדם ילמד אינו קצוב, מה שאדם יכול לעשות עם הנשמה שלו אינו מוגבל - אומרים לו תרוץ כמה שאתה יכול, עד האופק לפחות. והאופק יתרחק ויתרחק. כתוב על המלך יהושפט "ויגבה לבו הדרכי ה'" - בדרכי ה' צריך להגביה את הלב, צריך לקבוע יעדים, כולל יעדים בלתי מושגים. אנשים מגיעים הרבה יותר גבוה והרבה יותר רחוק כאשר מישהו לפנייהם סלל חלק מהדרך. כל אחד בונה לבנה או שתיים ואחרים ימשיכו אחריו. אני רוצה להגיע לשמים, יכול להיות שאפול בדרך - אז מישהו אחר ימשיך אותי. אדם צריך לומר לעצמו: אל תזחל כשאתה יכול ללכת על ארבע, אל תלך על ארבע כשאתה יכול ללכת על שתיים, אל תלך כשאתה יכול לרוץ. יש אנשים שבוניס את החיים שלהם על הדיעבד. לכתחילה - אתה יכול הכל!! אדם נדברא כדי להרים את השמים. אדם צריך להרים את השמים שלו. וזה אפשרי. (להרים את השמים, הרב עדין שלינגלץ, י"ג בתמוז תשס"ד)

מסירות או תנועה? ◀ ◀ ◀ ◀ ◀

נראה שהתורה מבינה שהרגע המרגש והמרום של בניית משכן, הוא גם אחד הרגעים המסוכנים ביותר לכל תנועה רוחנית. מתנועה של אדם אחד ששבר את כסלי תרח אביו באור-כשדים, הפכנו למשפחה וממנה לעם. השכינה שנגלתה עד כה ברעיונות והבטחות, נכנסת לתוך בניין גשמי עם טקסים ופרוצדורות. מהו המפתח לעמידה באתגר הזה? אולי הוא רמוז בתופעה מיוחדת המתקיימת בארון הבריית. בכל כלי המשכן ישנן טבעות שבתוכן היו מכניסים את ה"בדים" (אותם מוטות עץ מצופים זהב) כדי לשאתם ממקום למקום. גם לארון יש טבעות כאלו, אלא שבניגוד לכל שאר הכלים, הבדים היו צריכים להיות בתוך הטבעות כל הזמן, גם בזמן החניה: "בטבעות הארון יהיו הבדים, לא יסורו ממנו". גם כאשר כלי המשכן היו במצב נייח, והטקסים הפכו לשגרה רוטינית, הארון שידר תמיד תנועה וחוסר מנוחה; נכונות בלתי-פוסקת לזוז ולהשתנות, שמעמידה אותנו בדריכות מתמדת, בהמתנה לפעם הבאה שבה יצביע על שינוי כיוון, ואחריו ינוע המשכן כולו. (הרב אברהם סתיו)